

TẬP 20

HỒI 200

Chân Thứ

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong

Ngọc Thanh Điện xưa nay vốn là nơi trang nghiêm túc mục, hôm nay dường như đã phát sinh biến sự, tiếng chân người chạy vội cứ không ngừng vang lên ở trong ngoài điện, những lời thì thầm to nhỏ tuy đã đè nén như vẩn đầy về vội vã và hoảng loạn lan nhanh như nước tràn bờ. Từ xa, tựa hồ cũng có tiếng xâm xì, sự việc xảy ra thật khó mà tưởng tượng nổi, ở trong thời khắc này, những tiếng huyền não mỗi lúc một nhiều, hơn nữa lại phát ra từ những nơi gần Ngọc Thanh Điện

Ngọc Thanh Điện địa thế cực cao, lẫn vào trong mây, có lẽ phải vượt quá Hồng Kiều, từ những bậc thềm đá bên ngoài Bích Thủy Đàm cũng phải đi thêm một lúc, nhưng muốn nghe được những âm thanh to nhỏ thì cũng phải đi qua hết nửa số bậc thềm đá đó

Đại đệ tử của vị chủ tọa môn Thông Thiên Phong là Tiêu Dật Tài cũng vừa bắt được tin này từ một số sư đệ đang tùm tùm vội vã chạy đến Ngọc Thanh Điện, trên khuôn mặt anh tuấn sau đó không hiểu sao đột nhiên lộ vẻ nhợt nhạt, phải là chuyện gì cấp bách lắm mới khiến cho vị môn nhân trẻ tuổi nhưng đạo hạnh cao thâm này của Thanh Vân Môn phải phí tâm lo lắng đến như thế

Tuy nhiên mặc dù ngoài mặt lộ vẻ lo âu, Tiêu Dật Tài vẫn đi nhanh lên trên đại điện, sắc diện vẫn dữ vẻ nghiêm trang, nhíu mày, khẽ giận dữ nạt: "Có chuyện gì thế? Vẫn là chưa đủ phiền toái hay sao? Kẻ nào dám to gan lớn mật khi không lại gây huyền não ở đây?"

Mấy đệ tử trẻ tuổi đang tập trung một bên trước cửa đại điện vội vã chạy lại, Đạo Huyền chân nhân sau khi đại chiến với Thú Thần đã bế quan từ lâu, hơn nữa sau đó tính tình của người không hiểu sao đã trở nên vô cùng cổ quái, mọi sự lớn nhỏ của Thông Thiên Phong, đa phần đều do vị đại sư huynh được mọi người trọng vọng này xử lý, Tiêu Dật Tài trong mắt đám đệ tử nhỏ tuổi quả là rất có uy thế.

Chỉ là trong thời khắc này, những âm thanh huyền ảo càng lúc càng lớn, trên mặt chúng đệ tử cũng lộ sắc diện vô cùng kỳ quái, một kẻ trong số những người đang tụ tập bên Tiêu Dật Tài liền cất giọng rụt rè thưa: "Tiêu sư huynh, Tô sư thúc của Đại Trúc Phong đã đến."

Tiêu Dật Tài thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Tô Như Tô sư thúc?"

Chúng nhân đệ tử ở bên đều nhất nhất gật đầu, Tiêu Dật Tài liền kinh ngạc: "Sư thúc đến đây có việc gì, nếu đã đến đây, sao lại không có thông báo, hơn thế lại gây huyền ảo như thế này..."

Nói đến đây, chỉ nghe thấy tiếng nói bên ngoài Ngọc Thanh Điện càng cất cao, tựa hồ ai đó cuối cùng đã mất hết cả kiên nhẫn, từ xa truyền lại thanh âm lãnh lút như tiếng chim phượng cất lên rành rọt thông thả.

Tiêu Dật Tài liền biến sắc mặt, vội vã bước nhanh vào đại môn Ngọc Thanh Điện miệng lẩm bẩm: "Không xong rồi, đi nhanh... đợi một chút, Tào sư đệ, Từ sư đệ, các người lập tức đi ra phía sau hậu viện, thỉnh vài vị sư thúc nữa đến để khuyên can Tô sư thúc, chúng ta là phận hậu bối, thật khó mà nói cho được, đi mau."

Hai đệ tử nhỏ bên cạnh liền gật đầu, chuyển thân vội vã đi về phía hậu điện Ngọc Thanh Điện, Tiêu Dật Tài hướng về phía cửa chính của Ngọc Thanh Điện vội vã sải bước, thoáng chốc đã đến đại môn, tiếng nói lãnh lút đó hốt nhiên lại càng trở nên khẩn trương, tạo thành những thanh âm sắc bén.

Sắc diện của Tiêu Dật Tài trắng như sáp, thân hình thoát cái đã lướt đến phía cổng vào, đồng thời đề khí nhỏ giọng thưa: "Tô sư thúc, có chuyện gì chúng ta từ từ bàn thảo, sao lại..."

Mới vừa nói được có ấy nhiều, chỉ nghe truyền tới mấy tiếng "Ôi da, ôi da...", thân hình Tiêu Dật Tài đột nhiên dừng lại, người cứng đờ, chỉ thấy phía trước cửa chính đại điện của Ngọc Thanh Điện, ở xa xa là mấy bóng lưng màu thiên thanh ôn hòa, bích bạch bích bạch chừng mười người bị liệng ra ngoài điện, không người nào khả dĩ có thể đứng vững, ai nấy cũng đều lắc đầu không ngừng, một lúc sau mới ngã đánh rầm lên trên nền nhà.

Trên Ngọc Thanh Điện đồng loạt dậy lên những tiếng phản đối.

"Hừ!"

Một tiếng vang lên lạnh lẽo, lúc này chỉ thấy một thân ảnh thanh tú mảnh khảnh diễm lệ vô song xuất hiện trước cổng ngọc thanh điện đại điện, đó chính là Tô Như.

Thanh âm đó lập tức trấn áp mọi người có mặt, bên trong Ngọc Thanh Điện tuyệt không một tiếng động, ánh mắt mọi người bấy giờ đều chú mục lên thân ảnh uy nghi của nữ tử.

Mái tóc đen huyền óng mượt vấn thành búi, cài chiếc trâm vàng khắc hình phượng hoàng xõa cánh có điểm hồng ngọc, trong miệng chim phượng ngậm ba viên lưu ly phi thúy lóng lánh, khẽ lay động. Lông mày lá liễu, nét lạnh lùng càng tăng thêm vẻ đẹp, đôi hàng lông mày gọn gàng chỉnh tề; môi son mím chặt, má trắng như tuyết, song nhãn trong suốt vô bì như tăng thêm ba phần nộ khí. Bình nhật vẫn thường vận y phục rộng rãi không lộ rõ đường nét, hiện tại Tô Như đang vận bộ xiêm y trắng nõn, bó sát lấy thân, trông như thiếu một phần đáng yêu lại tăng một phần nóng bỏng, đồng thời tay nắm lấy chuỗi thanh Mặc Lục Tiên kiếm màu lục đeo ở thắt lưng, kiếm quang ngời ngời, mặc dù vẫn còn nằm trong vỏ nhưng kiếm khí trùng trùng đó tuy vô hình nhưng hiện hữu trong không khí làm, gây cho người ta một cảm giác thanh tiên kiếm này có linh khí, cơ hồ như muốn bay lên múa lượn vậy.

Khóe mắt Tiêu Dật Tài không ngừng lay động, bất chợt cảm thấy lạnh dọc sống lưng.

Tô Như diện sắc như sương, mục quang băng lãnh, lướt mắt nhìn quanh đám người đang tụ tập tại Ngọc Thanh Điện, dưới cái nhìn đó, dù là dung nhan mỹ lệ, nhưng không ai dám nhìn trực diện vào nàng

Tiêu Dật Tài đưa mắt quan sát đám đệ tử nhỏ lúc này vừa rên rĩ trong miệng vừa từ từ đứng dậy, chỉ thấy bọn chúng tuy bầm tím nhiều nơi, nhưng tuyệt không động đến gân cốt, số bị thương chảy máu cũng không đáng kể. Lúc bây giờ trong lòng mới tạm an tâm, có thể thấy vị Tô Như Tô sư thúc này tuy không biết vì chuyện gì mà đột nhiên nổi trận lôi đình, thế nhưng lúc hạ thủ vẫn còn niệm tình đồng môn chứ không ra tay cay cú, nếu quả đúng như lời các vị trưởng lão đã từng nói: "Nữ nhân này quả thật vô cùng lợi hại", chỉ e là đám đồng môn sư đệ còn phải chịu khổ sở hơn nhiều.

Chỉ sợ là đã vui mừng hơi sớm, Tiêu Dật Tài hốt nhiên cảm thấy trong lòng ớn lạnh, chính là ánh mắt của Tô Như lúc này đang chiếu cố đến hắn.

Tiêu Dật Tài cười khan một tiếng, bước nhanh đến trước cung thủ hành lễ, đồng thời ngậm đề ý đến bàn tay đang nắm chặt chuỗi thanh Mặc Lục Tiên Kiếm của Tô Như rồi lên tiếng: "Thế này... Tô sư thúc hôm nay sao lại được nhàn rồi mà quá bộ đến Thông Thiên Phong chúng ta."

Tô Như lãnh đạm nhìn Tiêu Dật Tài, hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý đến câu hỏi của hắn, cũng không hồi lễ lại cái chào hỏi lúc này, vẫn ngạo nghễ đứng tại

nơi đó, băng sương tuyết thế, lạnh lùng đáp: "Chớ nhiều lời, người mau cho gọi Đạo Huyền đến đây."

Lời vừa thốt ra, gần trăm đệ tử thuộc Thông Thiên Phong đang có mặt tại Ngọc Thanh Điện liền nhất thời chấn động, Tiêu Dật Tài cũng biến sắc mặt, ngạc nhiên giây lát: "Ô sư thúc, có thể nào cho biết là có chuyện gì? Ân sư lão nhân gia bế quan đã lâu, phải rồi, thế Điền sư thúc, sao lại không cùng đến với người?"

Hắn không đề cập đến Điền Bất Dịch thì thôi, câu ấy vừa dứt, sắc mặt Tô Như lập tức biến đổi, thần tình không ngừng dao động, trong ba phần thương tâm, lại có ba phần tư lự cùng ba phần nộ khí cùng một tia sát ý lạnh lùng.

"Hống!"

Hốt nhiên, một tiếng kêu thê thiết như dã thú kêu rống vang lên truyền khắp Ngọc Thanh Điện, chúng nhân có mặt cả thấy đều thất kinh, lúc sau mới phát hiện ra quái thanh đó chính là phát ra từ trên thanh Mặc Lục Tiên Kiếm trong tay Tô Như, chỉ thấy năm ngón tay cầm kiếm của bà trắng nhợt, gầy guộc tựa như đã vận hết sức đến không còn chút huyết sắc, phảng phất như cảm ứng được điều gì mà thanh tiên kiếm bỗng lại vẫn phát ra ánh quang rực rỡ, lúc này lại càng trở nên cực thịnh mà phát ra những thanh âm như dã thú kêu gào như thế

Bộ dạng tiên kiếm quả là thứ binh khí khí thế hùng hồn, cương liệt vô cùng, bình nhật trong tay nữ tử như Tô Như trông có vẻ ôn nhu hòa thuận, không ngờ lại có cảm ứng mãnh liệt thế này, có khác chi như hổ thêm cánh, lại càng làm cho cảnh tượng tăng thêm sát ý.

Tiêu Dật Tài bất giác lui lại một bước, cảm thấy ớn lạnh sau gáy, chẳng biết mình đã nói lời gì thất thố, dù gì đây cũng là bậc trưởng bối sư thúc, hơn nữa trượng phu bà ta là Điền Bất Dịch thủ tọa Đại Trúc Phong cũng là người quyền cao trọng vọng trong Thanh Vân Môn, vô luận thế nào cũng không thể khinh thị để bị đắc tội. Theo lý mà nói, Tô Như vô cớ tiến phạm Ngọc Thanh Điện dĩ nhiên là phạm lỗi lớn, chỉ là trông thấy bộ dạng của Tô Như chẳng có chút úy kỵ gì cả, rõ ràng là không chỉ là chuyện gây sự vô cớ, mà phải có lý do nào đó vô cùng trọng đại.

Trong tiếng rú trầm trầm quái dị của Mặc Lục Tiên Kiếm, Tô Như gần từng câu từng chữ lạnh lùng hỏi Tiêu Dật Tài: "Gọi Đạo Huyền ra nhanh, ta có chuyện phải hỏi cho ra lẽ, chẳng phải Bất Dịch đã bị các người giữ lại hay sao?"

Tiêu Dật Tài chấn động toàn thân, bất ngờ ngẩng đầu, chúng nhân tại Ngọc Thanh Điện im bất không một tiếng động.

Đúng vào lúc này, hốt nhiên phía hậu đường truyền lại tiếng bước chân chạy vội tới, rồi có tiếng một vị trưởng lão từ xa truyền lại: "Tô sư muội, Bất Dịch sư đệ đã xảy ra chuyện gì, chúng ta đều là môn hạ Thanh Vân Môn, muội không thể vọng động!"

Cùng lúc đó, trong hậu đường xuất hiện mấy lão đạo, hai người đi đầu một người tóc đen, một người tóc trắng, cả hai đều râu bạc như cước. Nghe giọng phát ra, đích thị là lão tử râu trắng, chính là vị Phạm trưởng lão, người đương nhiệm chức vụ trọng tài của Thanh Vân Sơn Thất Mạch Võ Hội lần đầu tiên Trương Tiểu Phàm được tham dự mười năm về trước.

Thanh Vân Môn trong vòng mười năm trở lại đây, đã trải qua hai trường hạo kiếp, các vị trưởng lão đời trước lớp thì tử vong, lớp bị thương, nhân số chẳng còn được bao nhiêu.

Tô Như ngược nhìn mấy lão tượng đang đi đến liền nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, tuy thế vẫn không có ý nhượng bộ lấy nửa phân. Lão đầu râu bạc tức Phạm trưởng lão nhìn ánh mắt Tô Như, liền ho khan, nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu trong miệng.

Ở bên cạnh, hắc phát lão tử đưa mắt nhìn chung quanh, thấy có mười mấy đệ tử nhỏ tuổi mặt mũi bầm tím liền nhăn mặt có vẻ muốn nói vài câu với Tô Như nhưng bà đã hướng về phía Phạm trưởng lão lãnh đạm nói: "Phạm sư huynh, người dám mở miệng la rầy ta?"

Phạm trưởng lão trợn mắt nhìn bà, sắc mặt ửng đỏ, rồi lập tức lắc đầu: "Đâu có, đâu có, Tô sư muội, giao tình bao nhiêu năm giữa ta đối với người và Bất Dịch sư đệ đâu phải là ít, ta kính trọng người không hết, có đâu lại dám rầy la?"

Hắc phát lão đầu quay đầu đưa mắt nhìn Phạm trưởng lão nhíu mày, Phạm trưởng lão bối rối gượng cười đưa tay phân bua: "Dương sư huynh, huynh nói, huynh nói..."

Người được gọi là Dương sư huynh chính là hắc phát lão đầu lúc này quay đầu lại đối diện với Tô Như mà nói: "Tô sư muội, được rồi, muội hãy bình tĩnh lại, sự việc như thế nào, muội hãy nói với huynh. Muội bình nhật là người cẩn thận ôn hòa, sao hôm nay lại... Việc thế này ngay cả đến Bất Dịch sư đệ cũng không dám gây ra?"

Sắc diện Tô Như vẫn băng lãnh như trước, nhưng bàn tay nắm chặt tiên kiếm đang phát quang từ từ thả lỏng mấy phần, những tiếng tê hống trầm trầm quái dị ngừng lại, chúng nhân đứng quanh đó cũng thở phào nhẹ nhõm, Tô Như nhắm chặt Tiên kiếm thủ trì tại đó quả đã phát ra uy thế cực lớn, tựu chung cả đám Thanh Vân đệ tử đã bị bà uy hiếp sợ hãi đến chấn động tâm phách.

Tô Như nhìn Dương trưởng lão, khỏe môi lay động, cười lạnh nói: "Không phải là việc gì Bất Dịch không dám làm, thì muội cũng không dám làm. Muội muốn yết kiến Đạo Huyền, huynh hãy đi gọi huynh ấy ra đây."

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau bối rối, Dương trưởng lão ho lên vài tiếng: "Tô sư muội, chưởng môn sư huynh bế quan đã lâu ngày, hiện tại thật không tiện ra mặt, muội hãy nói lý do tại sao lại làm cho muội sanh động trước đã, hơn nữa, Điền sư đệ có chuyện gì mà lại không đi cùng với muội?"

Đôi mày liễu của Tô Như như đông lại, trong nét thanh lệ lại có thêm ba phần nộ ý bưng bưng: "Không phải hẳn đã bị Thông Thiên Phong các người giam giữ lại rồi sao?"

Câu đó nói ra, Dương trưởng lão, Phạm trưởng lão cùng toàn thể trên dưới Thông Thiên Phong đại biến sắc mặt, Dương trưởng lão vội vàng nói: "Tô sư muội, chuyện thế này muội không thể nói bừa. Điền sư đệ là một trong Thanh Vân Thất Mạch chủ tọa, tại Thanh Vân Môn ngoại trừ Đạo Huyền chưởng môn sư huynh, hẳn và Tăng Thúc Thường Tăng sư huynh là những người bậc cao trọng vọng, ngoài ra còn lại đều là đám đệ tử nhỏ tuổi làm sao mà có chuyện bắt giữ người, thật không thể nào!"

Tô Như cười lạnh chế nhạo, truy vấn: "Các người đừng cho rằng ta không biết chuyện gần đây tâm tình Đạo Huyền sư huynh đã thay đổi, chính vì chuyện này mà Bất Dịch mới mạo hiểm lên núi khuyên sư huynh. Chẳng ngờ đi đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, ta không đi hỏi các người thì còn biết hỏi ai?"

Dương trưởng lão đang đứng cạnh Phạm trưởng lão lộ vẻ ngạc nhiên, liền chuyển thân hướng về phía Tiêu Dật Tài chất vấn: "Tiêu sư đệ, Đại Trúc Phong thủ tọa Điền Bất Dịch gần đây có ghé qua Thông Thiên Phong hay không?"

Tiêu Dật Tài ngơ ngác lắc đầu: "Quả là không có chuyện đó, đệ tử phụ trách xử lý mọi chuyện trong ngoài của Thông Thiên Phong. Trong vòng một tháng nay, Điền sư thúc không có đưa thiệp thông báo đến viếng Thông Thiên Phong."

Tô Như liếc mắt về phía Phạm trưởng lão lãnh đạm: "Huynh nghĩ hẳn vì chuyện gì mà đến? Lại còn có thể đưa thiệp bái sơn từ từ uống trà đàm đạo hay sao?"

Phạm trưởng lão đỏ mặt, không biết nói gì, Dương trưởng lão đối diện Tiêu Dật Tài hỏi tiếp: "Tiêu sư đệ, đã là như thế, người lập tức đi đến Tổ Sư Từ Đường ở hậu sơn thỉnh vấn chuyện này với chưởng môn sư huynh, nếu có thể được, tốt nhất là người thỉnh lão nhân gia đến đây, ba mặt một lời thì mọi chuyện sẽ được minh bạch."

Tiêu Dật Tài do dự một khắc rồi khẽ gật đầu nói: "Hay lắm, đệ tử đi ngay đây", nói xong thì cũng quay người rảo bước hướng về phía hậu đường.

Dương trưởng lão nhìn theo đến khi Tiêu Dật Tài khuất bóng thì quay lại, mỉm cười nói: "Tô sư muội, lão phu biết phu thê hai người tình thâm nghĩa trọng nên không tránh khỏi tâm tình rối loạn, nhưng lần này muội hấp tấp tấn nhập Ngọc Thanh Điện thật sự là quá đáng rồi."

Tô Như trầm mặc giây lát, khẽ nói: "Dương sư huynh, huynh nói rất phải, nếu lần này không phải vì chuyện quan trọng của Bất Dịch mà do Tô Như sinh tâm ma quỷ thì muội xin sẵn sàng chịu xử theo môn pháp."

Dương trưởng lão xua tay, mỉm cười: "Coi muội kìa, ta có ý vậy đâu chứ..."

Giọng Tô Như liền thay đổi, từ vẻ kiên quyết chuyển sang giọng nói bình thường: "Dương sư huynh ơi, nếu Bất Dịch có chuyện gì trên đỉnh Thông Thiên Phong...", nói đến đây mắt bà rục sáng, tinh anh, giọng chất chứa tình cảm quyết tâm, không chút dao động: "Thanh Vân Môn trên dưới hai ngàn người, đệ tử không xứng đáng Tô Như này đành phải vì huynh ấy mà tại Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong hướng về Lịch Đại Tổ Sư, về các vị chưởng môn các đời, quyết làm ra lẽ một phen."

Một âm thanh khẽ vang lên, bà phát tay như lưỡi đao phá gió, Mặc Lục Kiếm quang mang rạng rỡ, sắc sảo bay từ mặt đất thẳng lên không trung, thoáng sau một thanh âm vang lên, bụi mờ mịt lan tỏa. Chúng nhân chỉ thấy dưới chân mặt đất rung động nhẹ như có cơn động đất bất ngờ, lúc bụi tản ra thì Tô Như tay nắm Mặc Lục Tiên kiếm đâm vào giữa phiến đá lớn giữa Ngọc Thanh Đại Điện, nhưng rồi kiếm lại chệch ra đâm vào nền đất xung quanh, không để lại dấu nứt nào.

Trong đám bụi mù, chuôi của Mặc Lục tiên kiếm đã rời khỏi tầm tay của Tô Như nhưng sức kiếm còn mãnh liệt, như một mãnh thú trong cơn khát máu gầm gừ ngân lên.

Dương sư huynh nhìn vào thanh tiên kiếm đang cắm trước mặt ông và Tô Như, cười khổ sở: "Tô sư muội, bây giờ đã là lúc đó hay sao? Muội sao lại gỡ đi phong ấn trên Mặc Tuyết đã được niêm lại cả trăm năm nay?"

Tô Như giọng lạnh lùng: "Dương sư huynh, huynh cũng biết khi xưa muội không dễ mà phong lại Mặc Tuyết, vì Bất Dịch mong muốn mà muội đã làm như vậy, muội cũng không để tâm đến nữa. Nhưng nếu Bất Dịch xảy ra chuyện gì muội sẽ lấy Mặc Tuyết ra mà thỉnh giáo Chưởng môn sư huynh một phen..."

Dương trưởng lão lắc đầu cười khổ, nói: "Muội... ta cứ nghĩ muội và Điền sư đệ lấy nhau nhiều năm, tính khí đã thay đổi... Thôi bỏ đi, bỏ đi, ta không muốn tranh cãi nhưng muội hãy ngồi xuống chờ Tiêu Dật Tài cùng chưởng môn đến có được không?"

Tô Như mặt không lộ chút biểu tình, không nói không rằng cùng với Dương trưởng lão ngồi xuống.

Không khí tại Ngọc Thanh Điện đã từ từ lắng dịu xuống, Dương trưởng lão nhỏ giọng an ủi cho Tô Như giảm phần lo lắng, các trưởng lão khác đứng sau lưng ông cũng đã im lặng ngồi xuống, chỉ còn Phạm trưởng lão đứng qua một góc cửa Ngọc Thanh Điện, từ xa dõi nhìn Tô Như.

Đối với chúng đệ tử, tình thế này thật không cân chút nào, một bên là chuyện Tô Như nổi giận xuất thần uy, một bên chỉ đứng nhìn từ xa. Trong vô số các bậc trưởng lão ở Thông Thiên Phong, Phạm trưởng lão thường ngày là bậc ôn hòa nhất, tâm tính lại dân dã hoạt kê, mặc dù đạo pháp không thể so bì với các bậc trưởng lão khác, nhưng lại có được nhiều cảm tình giao lưu đối với chúng đệ tử. Dù là đệ tử đích thân ông dạy dỗ hay là các đồ đệ của các vị khác đều thập phần thân cận với ông.

Thấy Phạm trưởng lão đứng lặng lẽ một góc, các nhóm đệ tử trẻ tuổi cũng yên lặng bước qua, chỉ có số đệ tử của Tô Như nhưng từng là môn hạ của Phạm trưởng lão là đứng ở giữa.

Phạm trưởng lão nhìn chúng đồ đệ, khẽ lắc đầu, bỗng có một tiểu đồ không nhận được, hỏi nhỏ: "Sư phụ à, Tô Như sư thúc thật là đáng sợ, bình thường bà thập phần ôn nhu dịu dàng, sao hôm nay lại trở thành hung dữ đáng sợ như thế?"

Bạch trưởng lão hắng giọng rung rinh cả chòm râu trắng: "Hầy, các người nhập Thanh Vân Môn chưa bao lâu, sao biết được lão bà nương kia ngày xưa thô lỗ và vô lý đến mức nào, có chuyện gì mà mụ ta không dám làm chứ!"

Chúng đệ tử đứng xung quanh đều xúm lại, chú ý lắng nghe. Có mấy đệ tử xì xào: "Thật nhìn không ra, Tô Như sư thúc dung mạo thế kia, ngày trước chắc chắn là bậc quốc sắc thiên hương..."

Phạm trưởng lão cười hề hề mấy tiếng, lén mắt nhìn qua Tô Như và Dương trưởng lão đang đàm đạo, thấy chẳng ai chú ý càng thêm phần bạo dạn, nói: "Có người từng nói rằng, bà ta là thế hệ đầu đàn của các nữ đệ tử Thanh Vân Môn, thanh danh lừng lẫy nhất, mà hình ảnh tiêu biểu hiện nay chính là...", ông gục gặc đầu, mặt hiện nụ cười đầy ẩn ý: "... Chính là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong đấy."

Chúng đệ tử vây xung quanh đồng loạt "A" lên một tiếng, mọi người đồng loạt như hiểu ra, cũng gật lấy gật để, biểu hiện như đã lĩnh hội được tâm ý của Phạm trưởng lão.

Phạm trưởng lão thấy nhất hô bách ứng, trong lòng không khỏi đắc ý, nói tiếp: "Phải nói rằng, bà ta đạo pháp tu hành thì cao đấy, nhưng so sánh thì vẫn còn thua Đạo

Huyền sư huynh và Vạn sư huynh, cũng là những bậc kỳ tài ngàn năm khó gặp. Bà ta trẻ trung mỹ lệ nên được sư phụ là Chân Vu đại sư yêu chiều, chẳng ai dám đụng đến cả, nên chẳng ngại gì ai mà không gây sự. Ta còn nhớ rằng, bà ta trong quá khứ đã từng dám một mình gây náo loạn cả Thanh Vân Môn, lại còn thêm lão sư tử dữ như cạp Thủy Nguyệt đại sư nữa chứ... Ôi tiểu tử thói người lại đánh ta, thật ra ta đã nói gì đâu."

Phạm trưởng lão hứng khởi tốt cùng, lại nói tiếp: "Ngày xưa Thủy Nguyệt, ồ sao các người lại ngăn ra thế, các người không hiểu ý ta sao? Là Thủy Nguyệt đại sư trên đỉnh Tiểu Trúc Phong, sư tử của Tô Như đấy, trong quá khứ cũng là người có tính khí hung hãn như Tô Như, cùng nhau vang danh trong Thanh Vân Môn... Úi tiểu tử thói, sao người cứ kéo ta, ta nói cho người biết, dù gì lão phu cũng là sư phụ, người đừng cứng đầu như vậy... Ô lúc này ta đang nói đến chuyện gì thế?"

"Nghĩ cho cùng, nói đến Thủy Nguyệt, Tô Như năm ấy rất là vô lý và đánh đá, chuyện gì cũng dám làm, nhưng từ khi lấy Điền Bất Dịch ở Đại Trúc Phong thì con người cũng đã thay đổi nhiều như chúng ta thấy hiện nay. Bọn già chúng ta cũng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng coi như là chuyện tốt đi. Chữ còn như Thủy Nguyệt thì một chút cũng chẳng thay đổi, năm xưa hung dữ bao nhiêu thì bây giờ lại càng hung dữ hơn. Bây giờ ngay cả đồ đệ của bà ta, Lục Tuyết Kỳ mà bà ta hằng yêu thương, so với bà ta năm xưa cũng dữ y như thế... Không biết là bị trúng phải tà gì!"

Phạm trưởng lão bỗng toàn thân rung động dữ dội, quát lớn: "Tiểu tử xấu xa, sao người cứ nhéo ta thế, lâu lắm rồi mới có kẻ nhéo ta đau thế..."

Đột nhiên giọng nói ông đứt nghẹn giữa chừng, trong miệng chỉ phát ra những tiếng thì thì thào thào. Chỉ thấy các tiểu đệ tử đều nhất nhất cúi đầu, im lặng không dám nói tiếng nào, không dám động đậy, trước đại môn Ngọc Thanh Điện chính là Thủy Nguyệt đại sư mặt lạnh như băng đang đứng nhìn chăm chăm vào Phạm trưởng lão. Văn Mẫn kế bên bà cũng nhìn ông, mặt bưng bưng nộ khí.

Trán Phạm trưởng lão tự nhiên xuất hàn mồ hôi, da mặt đỏ ửng, chân bỗng bước lùi mấy bước, đứng qua một bên, miệng cười gượng gạo. Thủy Nguyệt đại sư cứ từ từ tiến vào, chẳng thèm chú ý gì đám tiểu đệ tử, chỉ có Văn Mẫn không cam tâm, nhìn lão bằng con mắt căm ghét.

Phạm trưởng lão thân trong hàng ngũ Thanh Vân các trưởng lão, luôn nói chuyện đạo lý, lần này bị người ta áp đảo tại dương trường nên mới ăn nói kỳ cục như vậy. Nhưng Tô Như và Dương trưởng lão ở bên kia chẳng hiểu đầu đuôi chuyện gì. Tô Như chợt thấy Thủy Nguyệt đại sư bất ngờ xuất hiện, nét mặt liền dịu dàng, đứng lên nói: "Sư tử, sao sư tử đến đây?"

Thủy Nguyệt Đại sư khẽ cau mày, nhìn sang chung quanh rồi nói: "Ta phải hỏi muội trước mới đúng, muội ở Đại Trúc Phong. Cứ cho là Điền Bất Dịch có chuyện mới lên đỉnh Thông Thiên Phong, còn muội thì lên đây làm gì?"

Tô Như khóe miệng mấp máy, nhìn sư tỷ mà trong lòng chua chát, đôi mắt từ lâu đã trở nên đỏ hoe.

Thủy Nguyệt đại sư bước vào, trong tâm đã gặp chuyện không vui, nhìn qua thấy Dương trưởng lão đang lắc đầu cười khổ nên cũng chẳng biết mở lời thế nào. Thủy Nguyệt trong lòng buồn phiền bước lại chỗ Tô Như. Tuy hai người chẳng thường gặp nhau, nhưng thân thiết hơn tỷ muội ruột thịt. Lúc này thấy Tô Như vẻ như đang gặp phải chuyện đại sự, nét mặt buồn bã, mắt ánh những tia kỳ lạ, lại thấy Mặc Lục tiên kiếm và Mặc Tuyết nằm cả dưới đất, liền biết ngay chẳng phải là chuyện nhỏ.

Bà vừa định tiếp tục hỏi chuyện Tô Như thì đột nhiên hậu đường vang lên tiếng bước chân hoảng loạn, Tiêu Dật Tài đang hấp tấp chạy đến, trên gương mặt cũng như toàn thân toát lên sự kinh hoàng: "Xảy ra chuyện lớn rồi, chuyện lớn rồi..."

Mọi người ở Ngọc Thanh Điện nhất thời thất kinh cả ra, Tô Như trong đầu chấn động như bị sét đánh, toàn thân rúng động, trong tâm lo lắng không nguôi, gần như sụp đổ hoàn toàn, mắt nhìn người trước mặt chỉ thấy bóng đen, rồi nhạt nhòa hẳn ra.

Thủy Nguyệt đại sư vừa thấy mặt Tô Như đổi ra nhợt nhạt, biểu tình phức tạp liền quay đầu về phía Tiêu Dật Tài nói lớn: "Nếu có chuyện gì thì người cứ nói thẳng ra cho ta nghe!"

- o O o -